

လမင်းနှင့် ဂန္ထဝင် ပန်းနှစ်ပွင့်

(ဝတ္ထုတိုများ)

နီနီနိုင်(သထုံ)၊ မေဂွန်အေး၊ လမင်းမောင်မောင်

အယူခံမဲ့ မိုးစက်တွေ

အဝေးဆီက ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည့် ဥဩသံကို မှီ အမိအရ လိုက်နားထောင်နေမိသည်။ ။ မှီ ဥဩကို ချစ်သည်။ ။ ဥဩက နွေရောက်ကြောင်း သတိပေးတတ်သည်။ ။ ဥဩမှာ လွမ်းစရာအသံတစ်ခုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသေးသည်။ ။ ဥဩသည် လူအများ ၏ ရင်ထဲ ထိုးဖောက်တိုးဝင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည် လေ။

ဤလိုအချိန်မျိုးမှာ ပဲ တစ်ခါက မှီ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ ဥဩသံကို နားစွင့်ရင်း စာကျက်ခဲ့ရသည်။ ။

“သမီး ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင်မှ ဖြစ်မယ်၊ သမီးအဖေ မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း အမေတို့ ခက်ခဲသွားတာ သမီး အသိဆုံးပါ၊ အခုနောက်ပိုင်း အမေ့ဆိုင်လည်း ဈေးရောင်းမကောင်းဘူး”

အမေဆက်ပြောမယ့်စကားကို မှီ သိနေသည်။ ။ အမေက မှီ ဆယ်တန်းအောင်လျှင် နွေကျောင်းမတက်စေချင်။ အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်ဖက်က အဝေးသင်ဖြင့် ဘွဲ့တစ်ခုတော့ဖြင့် ရယူစေချင်သည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ တော့မိသားစုတိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်သူအားလုံး အလုပ်လုပ်ပါမှ တန်ကာကျမည်ဆိုတာ မှီ သဘောပေါက်ပြီးသား။ အမေ့စေတနာကိုလည်း မှီ နားလည်ပါသည်။ ။ သမီးကြီးမို့လည်း အမေ အားကိုးချင်မည်။ အငယ်နှစ်ယောက်က ရှိသေးသည်။ ဘယ်လိုမိဘမျိုးမဆို သားသမီးတွေကို ဆင်

စီးမြင်းရံစေချင်တာပါပဲ။ အားမတန်လေတော့မှ မာန်လျှော့ကြရတာပဲ
မဟုတ်ပါလား။

စင်စစ် ယနေ့ ဤကုက္ကိပင်ကြီးအောက်၌ ရောက်ရှိနေခြင်းက သူ့ကို
လွမ်းစိတ်တွေ ငွေ့ငွေ့ဝေခြင်းကြောင့်ပါပဲ။ သူ့အကြောင်းတွေးမိလေ
တော့ သူ့ရုပ်ပုံလွှာ၊ သူ့အသံ၊ သူ့ဟန်တွေက မှီအနား ချက်ချင်းဆိုသလို
ရောက်ရှိလာသည် ဟု မှီ ခံစားလိုက်ရသည် ။ ဪ ... သူကတော့ မှီရင်
ထဲ ထာဝရ စိုးမိုးလျက်ပါပဲလားကွယ်။

“ဟေး ... အောင်တယ် ... အောင်တယ်ဟေ့”

သင်္ကြန်မှာ အပျော်တွေ စီးဝင်ကာ ဘယ်လောက်ပဲ ပျော်ခဲ့ ပျော်ခဲ့ စာ
မေးပွဲအောင်စာရင်းထွက်ချိန်မှာ တော့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ ဖြင့်
လာကြည့်ကြရတာပဲလေ။ အောင်သူက ပြုံးပျော်နိုင်သလို ရုံးနိမ့်သူကလည်း
ဝမ်းနည်းကြရတာ ဓမ္မတာပါပဲ။

“မှီ ... မှီ ... နင် အောင်တယ်၊ သင်္ချာနဲ့ ဓာတု ဂုဏ်ထူးပါတယ်တော့၊
ငါကတော့ ဘာမှ မပါဘူး”

မာမာခင်က ကျောင်းဝင်းထဲ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာသည့် မှီကို အား
ရပါးရအော်ပြီး သတိပေးသည် ။

“ဟယ် ... ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ တို့ တစ်တွေ ဆယ်တန်းတက်ရတော့
မယ်နော်”

မှီက ထခုန်ပြီး ပြောလိုက်သည် ။ မှီစိတ်ထဲတွင် ဆယ်တန်းတက်နေ
သော အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးတွေကို အရမ်းအားကျနေခဲ့သည် ။ သူတို့
ကို ကြည့်ရတာ မကြာမီ မြန်မာပြည်၏ အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကို အလှဆ

င်တော့မည့် ဖန်တီးရှင်တွေလိုပဲ တက်ကြွစိတ်များက သူတို့ မျက်နှာ၊ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုများမှာ ဖော်ပြနေသည် ဟု မှီ ထင်နေသည် ။ အခု မှီလည်း ဆယ်တန်းတက်ရတော့မှာ ပေါ့။

မှီက စာကြိုးစားသူပါ။ မှီမှာ မိသားစုငါးယောက်ရှိသည် ။ ဖေဖေက တော့ ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တစ်လျှောက် စုန်ချည်ဆန်ချည်ဖြင့် ရန်ကုန် - ပုသိမ်လမ်းတစ်ကြောက သင်္ဘောဆလင် လုပ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ ထိုလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်မှ ဒေသထွက်ကုန်တွေကို ဝယ်ယူပြီး ဈေးထဲက မေမေ့ဆိုင်ပေါ်မှာ တင်ရောင်းသည် ။ မေမေ့ဆိုင်ကလည်း နာမည်ကြီးသည် ။ ပုသိမ်ပေါ်ဆန်းမွှေးတဲ့ ၊ ပုသိမ်ဟာလဝါတဲ့ ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်တဲ့ ။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဈေးချိုချို ရောင်းပေးတာကိုး။ နာမည်ကြီးပေမပေါ့။ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဖေဖေက ဝယ်ယူပြီး မေမေ့ဆိုင်ပေါ် အရောက်တင်ပေးသည် ။ မေမေက အရံသင့်ရောင်းရုံပဲပေါ့။ စည်းညီဝါးညီ ဟာမိုနီကိုဖြစ်လို့ ။ မှီတို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ပြီး လိမ္မာကြတာမို့ ဖေဖေရော မေမေပါ စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝ ရကြသလို မှီတို့ မောင်နှမသုံးယောက်လုံးကိုလည်း လိုလေသေးမရှိ ဖေဖေ၊ မေမေက ထားပေးကြပါသည် ။

“သမီး ဒီနှစ်ဆယ်တန်းတက်ရင် ဟိုအောင်ချက်ကောင်းတဲ့ ကျောင်းကို ပြောင်းပေးမယ်၊ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်ရအောင် ကြိုးစားနော် သမီး၊ ပြောမယ့်သာ ပြောတာပါ၊ သမီးကြီးကို ဖေဖေ ယုံကြည်ပြီးသားပါ”

“မှီ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးပါအောင် ကြိုးစားမယ်လို့ ဖေဖေကို ကတိပေးပါတယ်”

“ဟေး” ဆိုပြီး ညီမလေးနှင့် မောင်လေးတို့ က သဘောကျစွာ လက်

ခုလက်ဝါး တီးလိုက်ကြသည် ။ မှီတို့ မိသားစု မိုးကောင်းကင်၏ ကြယ်
စုံလစုံ နေ့ရက်ကလေးက သာယာပါဘိ။

ကျောင်းတော်ကြီးအသစ်ကို စရောက်သည့်နေ့မှာ ပဲ သူငယ်ချင်းအ
သစ်များ နှင့် ဆုံတွေ့ခင်မင်ရသည် ။ ထိုသူငယ်ချင်းအသစ်များ ထဲက လှ
လှတင့်ဆိုသော လှလှနှင့် မှီ အတွဲများ ခဲ့သည် ။
ကျူရှင်တက်တော့လည်း အတူတူပဲမို့ မှီနှင့် တပူးတွဲတွဲ ရှိလှသည် ။ လှ
လှနှင့် ခင်မင်ခြင်းကလည်း မှီအဖို့ သူနှင့်တွေ့ဖို့ ရာ အကြောင်းဖန်လာ
သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

“သူ” ဆိုတာ လှလှ၏ အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည့် ကိုမျိုးနော
င်ပဲ ဖြစ်သည် ။ ကိုမျိုးနောင်က ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြ
စ်သည် ။ ယောက်ျားပီပီသသ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မျက်နှာထား
က တည်တည်ကြီး။ စာတွေ ကဗျာတွေလည်း ရေးတယ်တဲ့ ။

“ဒါဆို စာရေးဆရာကြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား လှလှ”

လှလှက ပြောလည်း ပြောပြချင်သည် ။ မေးပြန်တော့လည်း မဖြေချ
င်။ ဘာကြီးလဲ။ တစ်မျိုးပါလား။

“သူ့စာရေးဆရာနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင် လှလှ”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူးဟာ”

တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းသည် ။ မှီတို့ စီးမည့် ကားမှတ်တိုင်နားမှာ အရိ
ပ်ကောင်းကောင်း ဗာဒံပင်တစ်ပင်ရှိသည် ။ ထိုစိမ်းမြဲအုပ်ဝေဗာဒံပင်
အောက်မှာ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည် ။ ဆိုင်နာမည်က “သတ္တိ” တဲ့
။ ပြီးတော့ ကွမ်းယာရောင်းသူတွေက အတည်တကျ မဟုတ်။ ခဏခဏ

လူလဲရောင်းသည် ။ လူငယ်တွေ ရောင်းတာများ သည် ။ ထိုလူငယ်များ နှင့် စကားရပ်ပြောကြသူတွေက ခပ်များများ ။ လှလှအစ်ကိုလည်း ရပ်စကားပြောသည့်အထဲမှာ ပါသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ လှလှက သူ့ဆီသွားပြီး စာတစ်စောင်ပေးသလို သူကလည်း လှလှကို စာတစ်စောင် ပြန်ပေးသည့်အခါမျိုးကိုလည်း မှီ နားမလည်စွာ မြင်နေရသည် ။ မှီ ခေါင်းစားပြီး လှလှကို မေးကြည့်တော့ ...

“စာမူပေးတာ” ပါတဲ့ ။

ထားပါတော့လေ။ မှီက အရှည်ကြီးမှ ဆန့်မတွေးတတ်တာပဲကိုး။

ခုတလော မှီ ရူးနေပြီထင်သည် ။ မှီက ကျောင်းစာမှ လွဲ၍ မည်သည့်စာမှ ဖတ်လေ့ဖတ်ထမရှိ။ ဖတ်လည်း မဖတ်တတ်ပေ။ သူက စာရေးဆရာဆိုတော့ မှီ သူ့စာတွေ ဖတ်ချင်နေမိသည် ။ သူ့ဘာတွေရေးသလဲပေါ့။ တစ်အိမ်ကျော်က စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ မေမေ မသိအောင် ဝတ္ထုတွေငှား၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ငှားဖတ်တော့တာပဲ။ သူ့ကလောင်နာမည်လည်း မသိပါဘဲ အရူးတစ်ယောက်လို စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ကာ လေလွင့်နေပုံများ မှီ ရှက်မိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ စာပေဆိုတာ ဖတ်မိတော့လည်း အားလုံးအနှစ်ကြီးပါပဲ။ မှီ မသိတာ၊ နားမလည်တာတွေ သိလိုက်ရလို့ ငှားဖတ်ရကျိုး နပ်သွားပြီ။

မှတ်မှတ်ရရပါပဲ။ ထိုနေ့က လှလှတစ်ယောက် ကြီးမှ ပဲ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်လို့ တဲ့ ။ ဆေးရုံတက်ရသည် ။ လှလှမောင်လေး ခွင့်လာတိုင်မှ ပဲ မှီ သိရသည် ။ ကျောင်းဆင်းတော့ မိုးသဲကြီးမဲကြီး ရွာချပါတော့သည် ။ လျှပ်စီးတွေကလက်၊ လေပြင်းတွေကတိုက်၊ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တာမှ နီးနီးကလေးလိုပဲ။ ကြောက်စရာကြီး။ မှီမှာ အဖော်လည်း မရှိ။ ဘတ်

စံကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး လာပေမယ့် တခြားလူတွေသာ ပါသွားကြသည်။ မှီစီးမည့်ဘတ်စ်ကားက ကျဲလိုက်ပုံများ မပြောချင်ဘူး။ ဒီမှာ မှီကြောက်နေတာ သိရဲ့ လား။ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုစို ချမ်းတုန်နေသည့်ကြားက မိုးခြိမ်းသံကို ကြားနေတော့ မှီမှာ နေစရာမရှိအောင် ကြောက်လှပါပြီ။ နောက်တစ်ချီ ထပ်ခြိမ်းလိုက်တော့ မှီ လန့်ပြီး မြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ကွမ်းယာဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း လူတစ်ယောက်မှ မမြင်ရပေ။ ထိုအခိုက် မှီအနားမှာ ခြေတစ်စုံ လာရပ်သည် ကို သတိထားမိ၏။

“အအေးမိပြီး ဖျားတော့မှာ ပဲ၊ ရော့ ဒီမိုးကာဂျာကင်လေး ခြုံထားလိုက်”

မှီကို ပြောတာပဲ ဖြစ်မည်။ အသံကြားသဖြင့် ချက်ချင်းမတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အို ... “သူ” ပါလား။ သူ့အရပ်အမြင့်ကြီးက မှီကို မိုးထားသလိုပဲ။ သူပေးသည့် မိုးကာဂျာကင်ကို လှမ်းယူရင်း ...

“လှလှ ... ကျောင်းမတက်ဘူး”

စကားစရုံပဲ ရှိသေးသည်။ မှီစီးရမည့်ဘတ်စ်ကား ထိုးဆိုက်လာတော့ မှီလည်း ကားပေါ်သို့ အပြေးကလေး တက်လိုက်ရသည်။ အိမ်ရောက်သည် အထိ ရင်ခုန်သံ မြန်နေဆဲ။ ပြီးတော့ မှီရင်ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်လာသည့် သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံကို မှီ မေ့မရတော့။ သူ့မျက်ဝန်းသည် ညှို့အားပြင်းထန်ပြီး ထူထဲသည့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်အောက်မှာ တောက်တောက်လက်လက် ရှိနေသည်။ မှီနှလုံးသားထဲရောက်အောင် ညှို့နိုင်စွမ်းပါတီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနေလေပြီမှီ ကျူရှင်မတက်ချင်တော့။ အိမ်ပြန်ပြီး သူ့မိုးကာဂျာကင်လေးဝတ်ကာ သူ့မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ပြန်ပြီး ရင်ခုန်ချင်

တာလည်း ပါသည် ။

ထီးပိတ်ပြီး အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ မေမေ့ကို ဧည့်ခန်းမှာ တွေ့လိုက်ရသည် ။ မေမေ့မျက်နှာ မကောင်း။ ငိုထားပုံလည်း ရသည် ။ ခါတိုင်းညမိုးချုပ်မှ ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်လာတတ်သော မေမေတစ်ယောက် အစောကြီး ပြန်လာပုံထောက်တော့ တစ်ခုခုထူးပြီထင်ပါရဲ့ ။

“မေမေ ... နေမကောင်းဘူးလား၊ အစောကြီး ပြန်လာတယ်”

မှီ မေးတော့မှ မေမေ လှုပ်လှုပ်လဲ့လဲ့ ငိုပါတော့သည် ။ ကလေးတွေ မိုးရေထဲဆော့နေ၍ တော်သေးသည် ။

“သမီးဖေဖေကို ဖမ်းသွားကြပြီတဲ့ ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဖြစ်လို့ လဲဟင် မေမေ”

မေမေက ထိုသို့ပြောပြီး တိုး၍ တိုး၍ ငိုပါတော့သည် ။ မှီတစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ ဆူပွက်သွားသည် ။ စောစောက အအေးဓာတ်တွေ ကိုယ်မှာ လုံးဝမရှိတော့။ မေမေပြောတာတော့ ဖေဖေ စီးပွားရေးလုပ်နေသည် ကို မနာလို မရှုဆိတ်သူအချို့က “မြေအောက်နိုင်ငံရေး” လုပ်နေသူတစ်ယောက်အဖြစ် အကွက်ဆင် တိုင်ကြားမှုကြောင့် ဖေဖေ့ကို သဘောဆိပ်ကမ်းမှာ တင် ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည် ။ မေမေလည်း ဖေဖေရှိရာသို့ လိုက်သွားမည့်အကြောင်း ပြောပြသည် ။ မှီကတော့ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ပေါ့။

“နိုင်ငံရေး” ဆိုတာ ဘာလဲ။ မှီမသိ။ မှီက အထက်တန်းကျောင်းသူတစ်ယောက်။ ကျောင်းစာမှ လွဲ၍ ဘာတစ်ခုမျှမသိ။ အခုပင် တုန်လှုပ်ရင် ခုန်ခြင်းအကြောင်း စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ စဉ်းစားဆဲ စိတ်ကူးတွေ ကျကွဲလာ

ခဲ့ရပြီ။ ဖေဖေအတွက် မှီမှာ လည်း တာဝန်ရှိသည် ။ ဖေဖေသမီးအကြီး ဆုံး မဟုတ်လား။ လှလှနှင့် တွေ့ချင်လိုက်တာ။ လှလှက မှီထက်စာလျှင် ဗဟု သုတ ပိုကြွယ်ဝသလိုပါပဲ။ ရင့်ကျက်မှုလည်း ရှိသည် ။

နိုင်ငံရေး ... နိုင်ငံရေး၊ မှီ တစ်ခါတုန်းက လှလှဆီက ဒီစကားလေး သုံးလုံးကို ကြားဖူးသလိုပဲ။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ မှီ သ တိရလာသည် ။ ထိုနေ့က ကျောင်းဆင်းပြီး မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်နေချိန်ပေါ့။ လှလှ မျက်နှာမကောင်း။ မှိုင့်နေသည် ။

“လှလှ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မှီမေးလိုက်တော့ လှလှတစ်ယောက် ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားသည် ။ ရုတ်တရက်မို့ သူ့ရင်ထဲမှာ မတင်မကျဖြစ်နေသည့် စကားတစ်ခွန်း လွှတ်ခနဲ ထွက်လာသည် ။

“ကိုနောင်ပေါ့၊ သူ့ကိုအဖွဲ့က စာပေးလိုက်တယ်၊ အရေးကြီးတယ်တဲ့ ၊ ဒီနေ့မှ သူက မလာဘူး။ ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီအစ်ကိုကလည်း ကျောင်း သားဖြစ်ပြီး နိုင်ငံရေးက လုပ်ချင်သေးတယ်၊ ဒီလောက် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေတာကို”

“ဟင် ... နိုင်ငံရေး ... ဘာလဲ ... နိုင်ငံရေး”

မှီမေးတော့ လှလှခမျာ သူပြောတာ လွန်သွားသည် ဟု သတိရသွား ပုံရသည် ။ မျက်နှာပျက်သွားသည် ။ ဖြစ်ချင်တော့ မှီတို့ စီးရမည့်ကားက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါလေရော။ မှီလက်ကိုဆွဲပြီး ကားပေါ်ပြေးတက်ခဲ့ကြသည် ။ နောက်ပိုင်း စကားမစပ်မိတော့။

ယခုတစ်ဖန် ဖေဖေကလည်း နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်သည် ဟု ကြား ရပြန်သည် ။ မှီက ကျောင်းစာပဲ ကြိုးစာသင်ယူနေသည် ။ ပြင်ပဗဟု သု

တ အားနည်း၏။ ဖေဖေကိစ္စအတွက် အမှန်တရားသိဖို့ တော့ လိုမည်။
မေမေနှင့်အတူ ဖေဖေဆီ လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ...

“မေမေ မနက်ဖြန် သမီးလည်း ဖေဖေဆီ လိုက်မယ်”

မေမေက ချက်ချင်းပဲ ...

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုက်လို့ ဖြစ်မလဲ၊ အငယ်လေးနှစ်ယောက်က ရှိသေး
တယ်လေ၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းသွားဖို့ က ရှိသေးတယ်။
သမီးရှိမှ ဖြစ်မယ်၊ နောက်ပြီး သမီးလည်း ကျောင်းပျက်ဦးမယ်”

မိမိ မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ မေမေနှင့် မိတို့ မောင်နှမသုံးယောက်စလုံး ထို
အချိန်မှ စပြီး ဖေဖေကို မတွေ့ရတော့ပေ။ အမှန်တရားကို ရှာဖွေဖို့ မိ
ဘာမှ မပြင်ဆင်လိုက်ရပါဘဲ ဖေဖေနှင့် ဝေးခဲ့ရလေပြီ။ တွေးမိလေတိုင်း
မိမိမျက်ရည်မစဲတော့။ မိသားစုနှင့် ဝေးကွာခဲ့ရသော ဖေဖေသည် နိုင်ငံ
ရေးကြောင့်ဟု ဆိုကြသည် ။ ထို့ကြောင့် မိနိုင်ငံရေးအကြောင်း သိချင်
လာသည် ။ နိုင်ငံရေးအကြောင်း စိတ်ဝင်စားလာသည် ။

မိတို့ စီးပွားရေး ကျဆင်းသွားသည် ။ ဖေဖေသတင်းကလည်း အစ
အနုတောင် မကြားရ။ ဖေဖေနှင့်မိတို့ က တစ်မြေစီခြားနေမှ တော့ အ
ရာအားလုံး ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်ကုန်တာ မဆန်းလှ၊ မေမေက စားဝတ်နေ
ရေးတွေ၊ ဘယ်ကစပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘဲဥအစ ရှာမရသလိုပါပဲလား။
ရိုင်းလိုက်သည့် ကံကြမ္မာရယ် မိတို့ ကို ကယ်တင်မည့်သူ မရှိတော့ဘူး
လား။

မို့ရင်ထဲက အပျော်တွေ ဆွံ့အသွားတာလည်း သေချာသည် ။ ဒါပေမဲ့
ညှို့မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်ကိုတော့ မိ မေ့မရပါနိုင်။ သူရှိတတ်သည့် ကွမ်းယာ

ဆိုင်၊ လှလှလွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်လာမည့် စာအိတ်၊ ဒီစာအိတ်ကပဲ သူ့ကို ခေါ်ဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်လား။ မှီ ရင်မောစွာ စောင့်ဆိုင်းရက်က ရှည်ကြာလှပါပြီ။

“ဟယ် ... ဟိုမှာ ... ကိုနောင်ရယ်တော့”

လှလှနှုတ်က ဝမ်းသာအားရ ထွက်လာသည့် စကားသံကို ကြားရတော့ မှီရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်နေသော သူ့ကိုတွေ့လိုက်တော့ မှီရင်တွေ ခုန်နေလိုက်တာ တအားပါပဲ။ လှလှကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အစ်ကိုနားဆီ အပြေးကလေးသွားကာ လွယ်အိတ်ထဲက စာအိတ်တစ်အိတ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှလှလှည့်ထွက်လာသည်။ လှလှနောက်မှ သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်လာသည်။ လှလှကတော့ ဘာမျှမသိ။ မြင်ကွင်းအားလုံးကို မြင်နေရသည့် မှီကတော့ သူ၏ ညှို့မျက်ဝန်းကို ရင်ဆိုင်ဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ မှီ ဆုံလည်း ဆုံချင်သည်။

“ညီမ မတွေ့တာတောင် ကြာသွားပြီနော်၊ ပိန်သွားသလိုပဲ”

လှလှ အံ့သြသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ မသိဟန်ဆောင်နေတတ်သည်။ မှီခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နှုတ်ကတော့ စကားတစ်လုံးမှ မဆိုမိ။ အရေးဆို စီးမယ့်ဘတ်စ်ကားက ရောက်လာသည်။ သူ့ကို ချန်ထားခဲ့ရပြန်ပြီ။ အိမ်ရောက်သောအခါ သူ့မိုးကာဂျာကင်လေးကို ထုတ်ကြည့်မိသည်။ ပရတ်နဲ့ သင်းနေသော အင်္ကျီလေးကို ပါးမှာ ကပ်ထားလိုက်သည်။ မနက်ဖြန်မှ စ၍ ကျောင်းကို နေ့တိုင်း ယူသွားတော့မည်။ သူ့ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေးဖို့။

မိုးကာဂျာကင်လေး ပြန်ပေးတော့ သူက မှီကို ပြောလိုက်သေးသည်

“အမှတ်တရ ယူထားပေးပါလား”

မှီ အံ့ဩသွားသည် ။ လှလှ ကျောင်းမတက်၍ တော်သေးသည် ။ မှီ ထင်ပါသည် ။ မှီမျက်နှာတစ်ခုလုံး နှင်းဆီရောင်သန်းနေမှာ သေချာသည် ။ သူက ဆက်ပြောသည် ။

“ညီမနဲ့ အစ်ကို စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်၊ အချိန်ရမလားဟင်”

မှီခေါင်းညိတ်တော့ သူနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ထောင့်အကျဆုံးနေရာမှာ ထိုင်ဖြစ်သည် ။ အံ့ဩစရာပဲ။ မှီစိတ်က သူ့ကို လိုက်လျောနေမိပါလား။

“အစ်ကိုလေ ညီမကို မြင်မြင်ချင်း ခင်နေမိတယ်၊ ညီမရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ စိတ်နဲ့ တည်ငြိမ်လှပတဲ့ မျက်နှာလေးကို အစ်ကို သဘောကျနေတာကြာပြီ၊ အစ်ကိုတို့ နှစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင် နေကြရအောင်နော်”

မှီက ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည် ။ သူက မှီလက်ဖက်ရည်ခွက်မှာ တပ်ထားသည့် ဇွန်းသေးသေးဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကိုမွှေပြီး မှီကို ပေးသည် ။ ကြင်နာတတ်သော သူနှင့်အတူတူရှိနေသည့် အသိက မှီရင်ကို ချမ်းမြေ့စေသည် ။ ပြီးတော့ ကြည်နူးစေသည် ။

“ညီမက စကားပြောတတ်ပါတယ်နော်”

သူပြောတော့မှ မှီအားနာသွားပြီး သတိရမိတာကို မေးရလေသည် ။

“အစ်ကိုက စာရေးဆရာလားဟင်”

သူရယ်လိုက်တာ အကြာကြီး။ ပြီးတော့မှ သူ့ဘဝအပိုင်းအဆစ်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြသည် ။ သူက စက်မှုတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသား။ နယ်မှ ကျောင်းလာတတ်သူတစ်ယောက်။ လှလှနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်ပေမယ့် အဆောင်မှာ ပဲ နေသည် ။ ယခုအချိန်ကတော့ သူတို့

ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများ စတင်နေ၍ သူလည်း တာဝန်သိ ကျောင်းသားတစ်ဦးအနေနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားနေသည် ဟု ဖွင့်ဟ ပြောပြသည် ။ ယုံကြည်ချက် ပြင်းထန်သူဖြစ်သည် ။ မှီကတော့ သူပြောတာတွေရော သူ့ကိုပါ နားမလည်နိုင်ခဲ့။ မှီသိချင်တာတစ်ခု မေးဖြစ်သည် ။

“အစ်ကိုတို့ လုပ်နေတာ နိုင်ငံရေးလားဟင်”

သူက မှီကို ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို ပြုံးကြည့်ပြီး ...

“ဒါပေါ့၊ ဈေးရောင်းတာလည်း နိုင်ငံရေးပဲ၊ ကားမောင်းတာလည်း နိုင်ငံရေးပဲလေ။ နိုင်ငံတွင်းမှာ နေထိုင်သူ ပြည်သူအားလုံး လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ နိုင်ငံရေးချည်းပဲပေါ့ ညီမလေးရယ်”

မှီ နည်းနည်း သဘောပေါက်သွားသလိုပါပဲ။ မှီကို စာကြိုးစားဖို့ သူတိုက်တွန်းသည် ။ ပြီးတော့ ကျောင်းသားအရေး၊ ပြည်သူ့အရေးတွေ ကြုံဆုံလာသည့်အခါ တတ်စွမ်းသမျှပါဝင်ဖို့ ၊ တာဝန်ကျသူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကို လေ့ကျင့်ထားရမည့်အကြောင်း ပြောသည် ။ မှီ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည့်၊ လေ့လာချင်နေသည့် နိုင်ငံရေးဘာသာရပ်ကို သူ့ဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည် ။ မှီ အလှမ်းဝေးနေသောအရာဟု ထင်မှတ်ထားပေမယ့် အခုတော့လည်း မှီအနားမှာ ပဲလားဟု သိလိုက်ရတော့ သူ့ကို ပို၍ လေးစားသွားမိသည် ။ ဖေဖေအကြောင်း သူ့ကို ပြောပြချင်ပေမယ့် သူ့အယူအဆတွေ ပြောပြနေသည့်အချိန် လျော့ပါးသွားမည်စိုး၍ မပြောပြဖြစ်တော့ပါ။ မှီမှာ သူ့အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ၊ သူ့ခံယူချက်တွေကို ကြားနာလာရဖန်များ တော့ မှီပင်လျှင် အလင်းပွင့် ရင့်ကျက်လာခဲ့ပါသည် ။ လှလှက မှီနှင့် သူ့အကြောင်း သိသွားခဲ့ပြီလေ။

“မှီ ... နင်တို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီလား”

“ဟယ် ... မဟုတ်ကဟုတ်က ဟောဒီလှလှတို့ ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

လှလှမေးလိုက်ရုံတင် မှီရင်ထဲ ကြည်ကြည်နူးနူး ဖြစ်သွားခဲ့တာ မှီမှ လွဲ၍ မည်သူကများ ပိုသိနိုင်ပါ့မလဲ။

မှီတို့ အခြေခံပညာအထက်တန်း စာမေးပွဲကြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံး သွားခဲ့ပြီ။ မှီလည်း ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါသည် ။ စာမေးပွဲပြီးတော့ အမေနှင့် ဈေးကူရောင်းသည် ။ သူနှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်တော့။ ဒါပေမဲ့ မှီ ရင်ထဲမှာ တော့ သူနေ့တိုင်းရှိသည် ။

မ^၂၊ မ^၂၊ ဈေးရောင်းတော့လည်း ဈေးစိတ်ပါပဲ။ ဈေးမှာ တော့ လူအသွေးအရောင် စုံလင်လှသည် ။ သတင်းစုံသည် ။ စကားစုံသည် ။ မှီ စိတ်ဝင်စားသည့် နိုင်ငံရေး၊ တိုင်းရေးပြည်အရေးတွေ ပြောကြသည် ။ ပြည်သူအများ ၏ ခံစားမှုတွေကလည်း လှိုင်းထနေသည့်အချိန် မဟုတ် လား။ လူပြောသူပြောများ သည့် အကြောင်းကတော့ ရန်ကုန်စက်မှုတ က္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားနှစ်ဦး သေဆုံးသွားသည် ဟု မှီထံ သတင်းစ ကားတွေ ရောက်လာခဲ့ရာ မှီ စိုးရိမ်သွားတာ အမှန်။ သူက စက်မှုတက္က သိုလ်ကျောင်းသားပဲလေ။ မဟုတ်ပါစေနဲ့။ မှီရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လှုပ် လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်လာသည် ။ ဒီသတင်းတွေက တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုး အောင် ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေသည် ။ ပင်မတက္ကသိုလ်နှင့် စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်း ပူးပေါင်းပြီး ဆန္ဒပြကြသည် ။ ကျောင်းသားရဲဘော်နှစ်ဦး သေ ဆုံးခြင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမှုမှန်ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ ကျောင်းသားများက တောင်းဆိုလာကြသတဲ့ ။ ကျောင်းတွေ ပိတ်လိုက်ပြီတဲ့ ။ မှီ သူ့ကို စိတ်ပူ နေသည် ။ လှလှနှင့် မတွေ့တော့လည်း သူ့အကြောင်း ဘာမျှမကြားရ

ပေ။ နောက်တစ်ခုက မှီ ချက်ပြုတ်ပြီးမှ ဈေးထွက်ရ သည် ဆိုတော့ သတင်းစုံစုံလင်လင် မကြားရ။ လူက အိမ်မှာ သာ အလုပ်လုပ်နေသည် ။ စိတ်ကတော့ ဈေးထဲ ရောက်နေသည် ။

တစ်နေ့မှာ တော့ အိမ်သို့ လှလှ ပေါက်ချလာသည် ။

“ကိုနောင်က နင့်ကို တွေ့ချင်လို့ တဲ့ မှီ”

မျှော်နေတုန်း မောင်ဘုန်းဆိုက်ဆိုက်ရောက်လာချေပြီ။ မှီ ဝမ်းသာလွန်း၍ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိနိုင်လောက်အောင် အဖြစ်က ဆိုးလှ၏။ နောက်ဆုံးတော့ မှီအိမ်မှာ ပဲ ဆုံတွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်သည် ။ သူ့ကို တွေ့လိုက်တော့မှ မှီရင်ထဲ သူ့ကို ဘယ်လောက်လွမ်းနေခဲ့ရပြီးတော့ ဘယ်လောက်ချစ်နေမိခဲ့ကြောင်း သိလာရသည် ။ သူ့ကို စိတ်မချချင်တော့။ သူကလည်း သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေအကြောင်း အတိုချုပ် ပြောပြသည် ။

ငွေစက္ကူတွေ တရားမဝင် ကြေညာလိုက်ကတည်းက ကျောင်းသားအများ စု ငွေစက္ကူသုံးစွဲမရ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ထိုကိစ္စမှ စပြီး မကျေနပ်ဖြစ်ကာ ရန်ကုန်ပင်မတက္ကသိုလ်၊ စက်မှုတက္ကသိုလ်တို့ ပူးပေါင်းပြီး သပိတ်မှောက်ဆန္ဒပြကြရာ သူလည်း ပါဝင်ခဲ့သည် ။ လှလှတို့ ရပ်ကွက်ထဲက ကျောင်းသားအချို့နှင့် တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်လှုပ်ရှားကြရာ လှလှက စာပေးစာယူသူလေး ဖြစ်လာသည် ။ သတင်းပေးသူလေး ဖြစ်လာသည် ။ အစိုးရအဖွဲ့မှ သူတို့ ကို စောင့်ကြည့်နေ၍ ခြေသံလုံလုံဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်ရှားရသည် ။ ကျောင်းသားများက သပိတ်မှောက်ဆန္ဒပြပြီး အစိုးရအား တောင်းဆိုမှုများ ပြုလုပ်ကြသည် ။ ကျောင်းသားများ တောင်းဆိုချက်ကတော့ ကျောင်းသားနှစ်ဦး သေဆုံးမှုအတွက် အမှန်တရား ဖော်ထုတ်ရန်၊ အမှုမှန်ကို စစ်ဆေးပေးရန်၊ သက်ဆိုင်ရာ ကျူးလွန်သူကို အရေး

ယူပေးရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အစိုးရက မလိုက်လျောဘဲ ကျောင်းသားများကို ရိုက်နှက်ခြင်း၊ မျက်ရည်ယိုဗုံးများ သုံးပြီး အကြမ်းဖက်ဖမ်းဆီးထောင်သွင်း အကျဉ်းချကြသည်။

အခုတော့ သူတို့ အားလုံး ကျောင်းသားသမဂ္ဂအတွက် စတင်လှုပ်ရှားနေချိန် ဖြစ်သည်။ လူနည်းစု အစိုးရ၏ မတရားလုပ်ရပ်များကို အများ ပြည်သူ သိရလေအောင် တရားဟောကြရာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ထောက်ခံသူ၊ အားပေးသူ များ ပြားလာပြီး ကျောင်းပြန်ပိတ်သည် အထိ ဖြစ်လာရာ ပြည်သူတို့ ၏ ရင်ထဲ၌ ပို၍ နာကြည်းအံ့ကြွလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုများ၊ သူတို့ ဟောပြောချက်များကြောင့် ပြည်သူတွေအားလုံး အစိုးရ၏ ဖိနှိပ်မှုကို သိလာကြပြီး ပူးပေါင်းပါဝင်လာကြသည်။ သို့ဖြင့် အလွှာလွှာအသီးသီး ပါဝင်လာသော သပိတ်ကြီးတစ်ခု ဆင်နွှဲဖို့ အတွက် နေ့ရက်တစ်ခု သတ်မှတ်လိုက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဆက်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ထိုသပိတ်ကြီးတွင် လှလှလည်း ပါဝင်ဆင်နွှဲမည်ဟု ပြောလာသည်။

“မှီကော နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို၊ မှီလည်း ကျောင်းသားပဲ၊ တို့ ကျောင်းသားထုတစ်ရပ်လုံးအတွက်ရော ပြည်သူတွေအတွက်ပါ မှီကာကွယ်ဖို့ အခွင့်အရေးတောင်းဆိုဖို့ ပူးပေါင်းမပါဝင်ချင်ဘူးလားဟင်၊ မှီ စဉ်းစားလေ၊ ဒါ သမိုင်းပေးတာဝန်ပဲ”

သူ့ကို မြတ်နိုးအထင်ကြီးစိတ်၊ သူနှင့် လက်တွဲပြီး မခွဲမခွာ ပူးပေါင်းပါဝင်ကာ သမိုင်းပေးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ မှီ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းသားတွေကို ရိုက်နှက်၊ ဖမ်းဆီး၊ ထောင်ချသည့်အကြောင်း ကြားရပြန်တော့ မှီသွေးတွေ ဆူပွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ပြီး မှီရင်ထဲက ဒဏ်ရာကလည်း မကျက်သေးဘူးလေ။ ဖေဖေတစ်ယောက် အခုလိုပဲ မ

တရားအနိုင်ကျင့် ထောင်ချခံလိုက်ရပြီလား။ ဖေဖေနှင့်တစ်သက်လုံး ပြန်တွေ့နိုင်ပါတော့မလား။ ကြယ်မစုံသော မှီမိသားစုဘဝအတွက် မှီပေးဆပ်ဖို့ အခြေအနေပေးနေပြီလေ။ မှီရင်ထဲ နာကျင်မှုတွေကြောင့် မှီလက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သုံးယောက်သား လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည့် အချိန်မှာ တော့ မှီ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့။ အဝတ်အစား အနည်းငယ်၊ ငွေကြေးအနည်းငယ်ဖြင့် ယုံကြည်ရာ ခရီးလမ်းသို့ ရွက်လွှင့်ရန် အိမ်မှ စတင်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ငေးမျှော်နေ၍ မပြီး။ ဝန်းရံနေရုံလောက်နှင့် မလုံလောက်။ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကြပါဆိုသည့် ကြွေးကြော်သံများ နှင့်အတူ မှီတို့ အားလုံး ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီးကို သွေးပွက်ပွက်ဆူအောင် သောသောညည်စခဲ့ကြပါသည်။ ခွပ်ဒေါင်းအလံတွေက တလူလူလွင့်နှင့်ပေါ့။ မှီတို့ အားလုံး မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ ကြွေးကြော်သံများ ဆိုနေကြသည်။ ရှစ်လေးလုံးခေါင်းဆောင်က အမိုးဖွင့်ကားနှင့် စတင်ထွက်ခွာသည်။ သူ့နာမည်က “မင်းကိုနိုင်” တဲ့။ လက်ဝှေ့ယမ်းပြီး ထွက်ခွာသွားသူ၏ ပုံရိပ်က စစ်သူကြီးတစ်ယောက် အသေခံ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ထွက်သွားသည့်ပုံနှင့် တူလိုက်တာဟု မှီတွေ့လိုက်မိသေးသည်။ လှလှနှင့် မှီလည်း လက်တွေ့မြှောက်ပြီး ကြွေးကြော်သံများ ရွတ်ဆိုကြသည်။

“သပိတ် ... သပိတ် ... မှောက် ... မှောက်

ဓားပြအစိုးရ၊ ကျဆုံးပါစေ

တို့ အရေး တို့ အရေး၊ ဒီမိုကရေစီ ချက်ချင်းပေး

အရေးတော်ပုံ၊ အောင်ရမည်”

သူလည်း စင်ပေါ်မှာ တရားဟောနေသည် ။ မြို့တော်ခန်းမအပေါ်ထပ်တွင် သံခမောက်ပြောင်ပြောင် ဆောင်းထားသော စစ်သားများကို တွေ့နေရသည် ။ ဗဟိုမီးသတ်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီးများ ၊ မြောက်ဥက္ကလာဘက်မှ ချီတက်လာသော လူအုပ်ကြီးများ ၊ တရွေ့ရွေ့ ချီတက်လာကြရာ မြို့တော်ခန်းမမှ ဆူးလေအဝိုင်း၊ ဘားလမ်းနှင့် ၃၂ လမ်းအထိ ပြည့်လှုံနေသည် ။ ည ၁၁ နာရီခွဲပြီ။ မှီတို့ ကြွေးကြော်နေဆဲ။ မြို့တော်ခန်းမဆီမှ လော်စပီကာအသံ သဲ့သဲ့ကြားရသည် ။ မှီတို့ အားလုံး ဂရုမစိုက်ကြပါပေ ။

“ဒီမိုကရေစီ ရရှိရေး၊ တို့ အရေး တို့ အရေး

တစ်ပါတီအာဏာရှင်စနစ်၊ အလိုမရှိ

အရေးတော်ပုံ၊ အောင်ရမည်”

ထိုအခိုက် သေနတ်သံများ ဆက်တိုက်ကြားလာသည် ။ လူအုပ်ကြီး ပြိုကွဲ၊ ပြိုလဲကုန်ကြပြီ။ မှီနှင့် လက်တွဲထားသော လှလှတစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ စင်ပေါ်မှာ လည်း သူ မရှိတော့ပါလား။ အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသည့် မှီမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ဟိုပြေးသည် ပြေး လုပ်နေမိသည် ။ သူရှိနေခဲ့သည့် စင်ဘက်ဆီ ပြေးထွက်လာသည် ။ သူ့ကို တွေ့နိုးနိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ထိုနေရာသို့ တော်ရုံနှင့်မရောက်နိုင်။ လူအုပ်ကြီးက အင်နှင့်အားနှင့် အပြင်ဘက် တိုးထွက်ပြိုဆင်းလာသည် ။ မှီကတော့ အတွင်းဘက်ကို တိုးဝင်နေခဲ့သည် ။ သေနတ်သံတွေ ဆက်တိုက်ကြားနေရသည် ။ ငရဲပြည်အလား အော်သံဟစ်သံ၊ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသံတွေ ပွက်လောရိုက်ခတ် ဆူညံနေသည် ။ တစ်နေရာရောက်တော့ လူအုပ်ကြီး ပြိုဆင်းလာသ

ည် ကို တောင့်ပြီးခံနိုင်ဖို့ စွမ်းရည် မှီမှာ မရှိတော့။ မှီ လဲကျခဲ့ရပါသည်။ ။

“ထ ထ ကလေးမ၊ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က မှီကို ထူမသည်။ ။ မှီက “ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း” ဟု သာ ပြောနိုင်သည်။ ။ ထိုဦးလေးကြီးကို နောက်တစ်ယောက်က ဆွဲခေါ်သွားပြန်သည်။ ။

“အစ်ကို အစ်ကို ဘယ်မှာ လဲ၊ မှီ ဒီမှာ ပါ”

မှီ အသားကုန်အော်နေမိသည်။ ။ ကြွေးကြော်သံတွေ အော်ခဲ့ရလွန်းတော့ မှီအသံက အက်ကွဲနေသည်။ ။ မှီမှာ လဲနေရာကလည်း ဘယ်လိုမှ ထ၍ မရ။ လူအုပ်ကြီးက ဆက်တိုက်ပြေးလွှားနေကြတာကိုး။ အံ့ဩစရာတစ်ခုကောင်းတာက မှီလဲကျနေပေမယ့် မည်သူမျှ တက်မနင်းသွားကြတာပါပဲ။ မှီကို သေနတ်ဒဏ်ရာ ရထားသူဟု ထင်မှတ်ပုံရသည်။ ။ ဘုတ်ခနဲ ဘုတ်ခနဲ ကျဆုံးနေသံကို ဟိုနား သည် နားမှာ မှီ ကြားနေရ၊ မြင်နေရသည်။ ။ လူကြီး၊ လူငယ်၊ လူရွယ်တို့ ကြွေးနေကြတောလေ။ မှီကြောက်လိုက်တာ။ မှီတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး နှလုံးခုန်လည်း မြန်နေပါသည်။ ။ အာခေါင်တစ်ခုလုံး ခြောက်သွေ့လာသည်။ ။ မှီ ရေငတ်လှပါပြီ။ အားယူပြီး ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မှီတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရတော့။

“အစ်ကိုရေ ... အစ်ကို ... မှီ ... ဒီမှာ ၊ မှီ ... မှီ”

မှီ ခေါင်းထောင်ပြီး ထပ်အော်မိပြန်သည်။ ။ ဒီအချိန်မှာ ပဲ သွေးသံရဲရဲနှင့် လူတစ်ယောက် ယိုင်တိယိုင်တိုင် လာနေသည်။ ။ မှီလက်တစ်ကမ်း အလိုမှာ “ဘုတ်” ဆိုသည့် အသံနှင့်အတူ လဲပြိုကျသွားသည်။ ။ သူ့မျက်နှာ၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေက ဖုံးလို့။ ။ မှီ မကြည့်ရက်တော့။ မှီ မောလှပါပြီ။ ကြောက်လွန်းလို့ အသက်ရှူရပ်တော့မလား

ပဲ။ အသက်ရှူမဝချင်တော့။ ဒါပေမဲ့ မှီနှုတ်ကတော့ “အစ်ကိုရေ မှီ ... မှီ” ဆိုပြီး အသံတိမ်တိမ်ဖြင့်သာ ပြောနိုင်သည် ။ ထိုအခိုက်မှာ တော့ စောစောက လဲပြိုကျလာသူထံမှ တိုးညှင်းသဲ့သဲ့အသံကို မှီ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြားလိုက်ရသည် ။ မှီတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေ ထောင်ထကုန်သည် ။

“မှီ ... မှီ ... တာဝန် ... တာဝန်ကျေ”

ဟု ပြောပြီး အသံတိတ်သွားသည် ။ လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ။ မှီ သိလိုက်ပါပြီ။ အစ်ကို ... အစ်ကို ... ကိုထွန်းနောင်ပါလား။ မှီ အားစိုက်ပြီး သူ့ဆီသွားဖို့ ဟန်ပြင်ပေမယ့် မှီတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှား၍ မရတော့။ မှီပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေက စီးကျလာသည် ။ မှီအမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးလာသည် ။ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ပူဆွေးလောင်မြိုက်ခြင်းနှင့်အတူ သူ့ဆီက စီးကျနေသည့် သွေးစီးကြောင်းကို မှီလက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်ရင်း မှီ ... မှီ ... ဘာမှ မသိတော့ပါချေ။

အောင်ပွဲဟာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

မေဇွန်အေး

၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လ၊ ခေတ်ရနံ့မဂ္ဂဇင်း။